

Arrest

nr. 159 036 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 januari 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 maart 2015 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“[...] De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het gegeven dat betrokkenen hier een vennootschap wensen op te richten, dit element kan niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid aangezien. Indien betrokkenen een vennootschap wensen op te richten dienen is tot via de geijkte weg aan te vragen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen, tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overig aangehaalde elementen (betrokkenen zich in België wens te, hun uiterste best doen om de Nederlandse taal te beheersen, een goed sociaal net werk hebben opgebouwd, getuigenverklaringen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 3 maart 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt

“[...] Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang, voor zover dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Luidens artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Het belang waarvan de verzoekende partij dient blijk te geven moet niet enkel bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep, doch moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak in die zin dat de verzoekende partij op dat ogenblik moet aantonen dat zij nog

een tastbaar voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 4 december 2006, nr. 165.506).

2.3. Uit een aanvulling van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 juli 2015 een eerste asielaanvraag heeft ingediend. Op grond hiervan kreeg verzoeker op 23 oktober 2015 een attest van immatriculatie uitgereikt dat geldig is tot 30 januari 2016.

2.4. In het proces-verbaal van de terechtzitting kan het volgende gelezen worden:

“De voorzitter wijst erop dat uit een aanvulling van het administratief dossier is gebleken dat de verzoekende partij ingevolge een asielaanvraag op 16 juli 2015 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig is tot 30 januari 2016 en dat dit gegeven niet verenigbaar is met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij erkent dat zij geen belang meer kan doen gelden in de mate dat haar beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij stelt dat zij destijds terecht heeft beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het ontbreken van de voor een verblijf vereiste documenten, en dat het indienen van een asielaanvraag en de afgifte van een attest van immatriculatie niet tot gevolg hebben dat het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet wordt ingetrokken maar enkel dat de uitvoerbaarheid ervan wordt opgeschort.”

2.5. Het attest van immatriculatie is onverenigbaar met de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Het attest van immatriculatie houdt een tijdelijk verblijf in waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Verwerende partij vermag de waarde van een attest van immatriculatie niet te minimaliseren. Het werd afgegeven op grond van artikel 74, §3, tweede lid van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het gaat gepaard met de inschrijving in het vreemdelingenregister. Het gegeven dat het slechts handelt om een tijdelijk verblijf in afwachting van een definitieve beslissing aangaande de asielaanvraag, neemt niet weg dat de houder ervan voorlopig het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. De duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid is te dezen ook meer gediend met de vaststelling dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet werd ingetrokken door het attest van immatriculatie dan door de onzekere garantie van de verwerende partij dat de uitvoerbaarheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voorlopig is opgeschort. Dergelijke garantie wordt nergens geofficieerd en dus is de verzoekende partij niet beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat het gegeven werd, rechtsgeldig was of niet. De Raad merkt hierbij nog op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren conform het model van de bijlage 13quinquies in het geval van een gebeurlijke negatieve beslissing inzake de asielaanvraag van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1 In een eerste en enig middel, werpt verzoeker op, *“Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 4 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de

beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

In het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf stelde verzoeker dat de terugkeer naar zijn land van herkomst om er zijn aanvraag in te dienen het verlies van het schooljaar van zijn kinderen met zich zou meebrengen. Dit element werd door verzoeker als buitengewone omstandigheid aangehaald.

In de bestreden beslissing verklaarde de verwerende partij niet waarom de terugkeer van de kinderen in het midden van het schooljaar geen verlies van het schooljaar met zich zou kunnen meebrengen.

De verwerende partij beperkte zich hierbij op te melden dat de ouders ervoor gekozen hebben om de kinderen in een illegale toestand naar school te laten gaan. Daarnaast stelde de verwerende partij dat verzoeker niet aangetoond zou hebben dat geen scholing in het land van herkomst mogelijk is.

Dat er gepreciseerd dient te worden dat de kinderen van verzoeker onderwijs genieten in de Nederlandse taal. In geval van terugkeer naar hun land van herkomst zouden ze kennelijk niet in staat zijn om dit schooljaar in Nigeria te valideren. Ze zullen genoodzaakt zijn om de huidige klas opnieuw te doen. Deze ongewenste situatie betreft de buitengewone omstandigheid die door verzoeker werd aangehaald. Er dient vervolgens opgemerkt te worden dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gaf in strijd met de voormelde wettelijke bepalingen.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat zijn land van herkomst te kampen heeft met religieuze groeperingen die aanslag plegen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dan ook diende te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met de situatie van onveiligheid die sedert geruime tijd in Nigeria heerst.

Het is algemeen geweten dat de Nigeriaanse autoriteiten te kampen hebben met een religieuze oorlog waarbij christenen door moslims vermoord worden.

Gelet op het bestaan van een reël risico in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, diende de dienst vreemdelingenzaken dit gegevens onderzoeken. Dit onderzoek diende uit de bestreden beslissing te blijken.

Bij gebrek van motivering omtrent de het al of niet bestaan van een risico in geval van terugkeer, dient men vast te stellen dat de bestreden beslissing niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven steunt. Een schending van artikel 3 EVRM staat evenzeer vast. Dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. De betreden beslissing ontbeert in casu elke motivatie.

Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst van verzoekster, schendt zij het artikel 3 EVRM.

Het is algemeen geweten dat Nigeria sedert geruime tijd naar een burgeroorlog afglijdt. Sedert enkele maanden worden honderden Nigerianen dagelijks gedood omwille van de spanningen tussen de moslims en de christenen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03/03/2015 werd genomen op een kennelijk onredelijke wijze.

De administratieve overheid is gehouden, als gevolg van de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist.

Dat het vast staat dat het bestuur alles behalve zorgvuldig handelt, en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Uit het voorgaande blijkt dat de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.5. In de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd onder meer het volgende aangehaald onder het kopje *“uitzonderlijke omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen”*: *“Bovendien gaan de*

kinderen van verzoeker naar de Vlaamse scholen. Ze zijn als regelmatige leerlingen ingeschreven. Bij een terugkeer van verzoeker en zijn gezin naar Nigeria teneinde hun regularisatieaanvraag aldaar in te dienen gaan de kinderen een schooljaar verliezen.”

3.6. In de eerste bestreden beslissing wordt daarop als volgt geantwoord: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”*

3.7. Waar verzoeker kritiek uit op de overwegingen *“Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf”*, dient te worden opgemerkt dat deze kunnen worden beschouwd als overvloedige motieven die geen aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De verwerping van de aangevoerde buitengewone omstandigheid inzake de scholing van de kinderen wordt voldoende geschraagd door de overweging, *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”*

3.8. Verzoeker werpt verder op, *“In de bestreden beslissing verklaarde de verwerende partij niet waarom de terugkeer van de kinderen in het midden van het schooljaar geen verlies van het schooljaar met zich zou kunnen meebrengen”* en *“Dat er gepreciseerd dient te worden dat de kinderen van verzoeker onderwijs genieten in de Nederlandse taal. In geval van terugkeer naar hun land van herkomst zouden ze kennelijk niet in staat zijn om dit schooljaar in Nigeria te valideren. Ze zullen genoodzaakt zijn om de huidige klas opnieuw te doen. Deze ongewenste situatie betreft de buitengewone omstandigheid die door verzoeker werd aangehaald”*.

3.9. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker niet dienstig in het kader van huidig verzoekschrift het in punt 3.5. aangehaalde argument inzake de onderbreking van het schooljaar van de kinderen kan gaan uitbreiden. Alleszins, verzoeker kan zelf het moment bepalen waarop hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Het staat hem namelijk vrij om terug te keren naar zijn land van herkomst op het ogenblik dat het schooljaar van de kinderen afgerond is, zodat er geen sprake dient te zijn van een onderbreking van het schooljaar. Dit kan verzoeker perfect regelen met de verwerende partij, d.w.z. wanneer zijn asielaanvraag desgevallend op definitieve wijze werd verworpen, kan verzoeker zonodig een verlenging aanvragen van de uitvoeringstermijn van de bijlage 13quinquies die dan wordt uitgereikt. Aangezien de aangevoerde onderbreking van het schooljaar in geval van terugkeer naar het land van oorsprong samenhangt met de uitvoering van een verwijderingsmaatregel en de eigenlijke buitengewone omstandigheid de scholing van de kinderen betreft, diende de verwerende partij niet expliciet te antwoorden op het betoog van verzoeker dat *“Bij een terugkeer van verzoeker en zijn gezin naar Nigeria teneinde hun regularisatieaanvraag aldaar in te dienen [...] de kinderen een schooljaar [gaan] verliezen.”*

3.10. De overige kritiek die verzoeker uit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, heeft verzoekers kritiek geen voorwerp meer. Er kan ten overvloede nog aan worden toegevoegd dat het door verzoeker gevoerde betoog in dit verband aan bod kan komen ter gelegenheid van zijn ingediende asielaanvraag.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA